



Krąg liturgiczny

na Mszę Świętą celebrowaną
przez Ojca Świętego Benedykta XVI
w Krakowie na Błoniach 28 maja 2006

Plan kręgu liturgicznego

1. Krótka modlitwa
2. Odczytanie tekstów (czytania)
3. Refleksja:
 - wprowadzenie do uroczystości
 - czytania
 - Ewangelia
 - I czytanie
 - psalm
 - II czytanie
 - modlitwy mszalne
 - pielgrzymka Papieska
4. Podsumowanie – wnioski

• Wprowadzenie do uroczystości Wniebowstąpienia

Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego zaczęto obchodzić powszechnie w IV wieku. To szczególnie wspólnota w Jerozolimie starała się upamiętniać wydarzenia, które miały miejsce w życiu Pana Jezusa. A w tym przypadku przekaz był bardzo konkretny. Dzieje Apostolskie wyraźnie mówią o czterdziestym dniu, kiedy to Pan Jezus wstąpił do nieba na oczach Apostołów (Dz 1,3).

Liczba 40 dni lub lat wiąże się w Biblii z czasem przygotowania na wydarzenie zbawcze. Warto przypomnieć 40 lat Izraelitów na pustyni przed wejściem do Ziemi Obiecanej, Mojżesz przez 40 dni i nocy przebywał u Pana zanim otrzymał Dekalog (Wj 34,28), 40 dni wędrówki Eliasza do świętej góry Horeb na spotkanie z Bogiem (1Krl 19,8nn) i wiele innych podobnych. W tym wypadku tym wydarzeniem zbawczym było Wniebowstąpienie i wyniesienie naszej ludzkiej natury. Chrystus bowiem wstępuje do nieba w swojej ludzkiej i boskiej naturze. To pozwala i nam mieć nadzieję, że kiedyś tam dojdziemy.

Liturgia podkreśla w tej uroczystości także owo zapatrzenie się Apostołów w niebo. Jest ono znakiem oczekiwania na powrót Chrystusa i o tym powrocie mówią im dwaj wyśtańcy z nieba. Ta postawa charakteryzowała odtąd zawsze wspólnotę Kościoła, a szczególnie w początkach. To Kościół jest zapatrzony w niebo oczekując na powtórne przyjście Chrystusa. Widzimy to także na bizantyjskiej ikonie Wniebowstąpienia, gdzie w centrum stoi Matka Najświętsza jako obraz Kościoła.

To tutaj rozpoczyna się także czas Kościoła, bo Chrystus jest obecny na świecie już nie jak dotąd, ale w swoim Kościele. To w tym okresie właśnie, po Wniebowstąpieniu, zaczęło się większość soborów i synodów.

• Czytania mszalne

Pierwsze czytanie

Dz 1, 1-11

Uniósł się w ich obecności w górę

Czytanie z Dziejów Apostolskich.

Pierwszą książkę napisałem, Teofilu, o wszystkim, co Jezus czynił i nauczał od początku aż do dnia, w którym udzielił przez Ducha Świętego poleceń apostołom, których sobie wybrał, a potem został wzięty do nieba. Im też po swojej męce dał wiele dowodów, że żyje: ukazywał się im przez czterdzieści dni i mówił o królestwie Bożym. A podczas wspólnego posiłku kazał im nie odchodzić z Jerozolimy, ale oczekiwać obietnicy Ojca. Mówił: «Słyszeliście o niej ode Mnie: Jan chrzczył wodą, ale wy wkrótce zostaniecie ochrzczeni Duchem Świętym».

Zapytywali Go zebrani: «Panie, czy w tym czasie przywrócisz królestwo Izraela?» Odpowiedział im: «Nie wasza to rzecz znać czas i chwile, które Ojciec ustalił swoją władzą, ale gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi».

Po tych słowach uniósł się w ich obecności w górę i obłok zabrał Go im sprzed oczu. Kiedy uparczywie wpatrywali się w Niego, jak wstępował do nieba, przystąpili do nich dwaj mężowie w białych szatach. I rzekli: «Mężowie z Galilei, dlaczego stoicie i wpatrujecie się w niebo? Ten Jezus, wzięty od was do nieba, przyjdzie tak samo, jak widzieliście Go wstępującego do nieba».

Oto słowo Boże.

Psalm

Ps 47 (46), 2-3. 6-7. 8-9 (R.: por. 6)

Refren: Pan wśród radości wstępuje do nieba.

1. Wszystkie narody klaskajcie w dłonie, *
radosnym głosem wykrzykujcie Bogu,
bo Pan Najwyższy straszliwy, *
jest wielkim Królem nad całą ziemią.
2. Bóg wstępuje wśród radosnych okrzyków, *
Pan wstępuje przy dźwięku trąby.
Śpiewajcie psalmy Bogu, śpiewajcie, *
śpiewajcie Królowi naszemu, śpiewajcie.
3. Gdyż Bóg jest Królem całej ziemi, *
hymn zaśpiewajcie!
Bóg króluje nad narodami, *
Bóg zasiada na swym świętym tronie.

Drugie czytanie

Ef 4, 1-13

Chrystus ustanowił apostołów

Czytanie z Listu św. Pawła Apostoła do Efezjan.

Bracia: Zachęcam was ja, więzień w Panu, abyście postępowali w sposób godny powołania, jakim zostaliście wezwani, z całą pokorą i cichością, z cierpliwością, znosząc siebie nawzajem w miłości. Usiłujcie zachować jedność Ducha dzięki więzi, jaką jest pokój. Jedno jest Ciało i jeden Duch, bo też zostaliście wezwani do jednej nadziei, jaką daje wasze powołanie. Jeden jest Pan, jedna wiara, jeden chrzest. Jeden jest Bóg i Ojciec wszystkich, który jest i działa ponad wszystkimi, przez wszystkich i we wszystkich.

Każdemu zaś z nas została dana łaska według miary daru Chrystusowego. Dlatego mówi Pismo: „Wstąpiwszy do góry wziął do niewoli jeńców, rozdał ludziom dary”. Słowo zaś "wstąpił" cóż oznacza, jeśli nie to, że również zstąpił do niższych części ziemi? Ten, który zstąpił, jest i Tym, który wstąpił ponad wszystkie niebiosa, aby wszystko napętnić.

I On ustanowił jednych apostołami, innych prorokami, innych ewangelistami, innych pasterzami i nauczycielami dla przysposobienia świętych do wykonywania posługi, celem budowania Ciała Chrystusowego, aż dojdziemy wszyscy razem do jedności wiary i pełnego poznania Syna Bożego, do człowieka doskonałego, do miary wielkości według Pełni Chrystusa.

Oto słowo Boże.

Śpiew przed Ewangelią

Mt 28, 19. 20

R. Alleluja, Idźcie i nauczajcie wszystkie narody, Ja jestem z wami przez wszystkie dni aż do skończenia świata.

R. Alleluja, alleluja, alleluja.

Ewangelia

Mk 16, 15-20

Jezus został wzięty do nieba i zasiadł po prawicy Boga

✠ Zakończenie Ewangelii według św. Marka.

Jezus ukazawszy się Jedenastu powiedział do nich: «Idźcie na cały świat i głosźcie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu. Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; a kto nie uwierzy, będzie potępiony. Tym zaś, którzy uwierzą, te znaki towarzyszyć będą: W imię moje złe duchy będą wyrzucać, nowymi językami mówić będą; węże brać będą do rąk i jeśli by co zatrutego wypili, nie będzie im szkodzić. Na chorych ręce kłaść będą i ci odzyskają zdrowie».

Po rozmowie z nimi Pan Jezus został wzięty do nieba i zasiadł po prawicy Boga. Oni zaś poszli i głosili Ewangelię wszędzie, a Pan współdziałał z nimi i potwierdzał naukę znakami, które jej towarzyszyły.

Oto słowo Pańskie.

• Komentarz do czytań

Autor **pierwszego czytania** (Dz) dzisiejszej liturgii ukazuje nam Chrystusa, który w radości paschalnej wstępuje do nieba. To wydarzenie odbywa się przy udziale Apostołów, uczniów Jezusa - prostych ludzi których powołał do pójścia za Nim. To oni są tymi, którym zmartwychwstały Pan przekazuje postanie – bycia świadkami. Przez czterdzieści dni spotykania się ze Zmartwychwstałym otrzymali odpowiednie pouczenie. Teraz mają świadczyć o tym wszystkim aż po krańce ziemi.

Ta wizja Chrystusa wstępującego do nieba i zapowiedź jego powrotu zostaje związana z pojawieniem się dwóch mężów w białych szatach. Przypomina to obraz Przemienienia, gdzie też pojawia się dwóch mężów, Mojżesz i Eliasz. Również i w tym przypadku Tradycja widzi w owych mężach Mojżesza i Eliasza, gdyż to właśnie w Prawie i w nauczaniu Proroków znajduje się zapowiedź tego co wypełnia Mesjasz.

Psalm responsoryjny przywołuje wydarzenia zawarcia Przymierza na Synaju. Chrystus jest tym, który wstępuje na Świętą Górę, aby przewodniczyć wielkiej liturgii ku czci Boga, która odtąd ma się dokonywać na całym świecie.

(II czytanie) Każdy z nas jest człowiekiem powołanym przez Boga. Święty Paweł zachęca nas wszystkich do życia w sposób godny, w pokorze i cierpliwości a przede wszystkim kierując się zawsze w swoim postępowaniu miłością. Chrystus podczas wniebowstąpienia rozdaje wszystkim swoje dary: dar bycia ewangelistą, apostołem, nauczycielem, ale i także dar bycia dobrym ojcem czy matką, synem czy córką. Każdego z nas wyposaża we wszelkie dobro potrzebne dla budowania Jego Kościoła. Jak to wszystko wykorzystamy?

Święty Paweł podkreśla także, że Ten który w niebo wstąpił, to ten który zstąpił z nieba dla naszego zbawienia. To misterium staje się teraz drogą dla wszystkich Jego uczniów i sposobem zjednoczenia rodzaju ludzkiego.

Chrystus wszedł do Królestwa Bożego. Nie oznacza to jednak że zostawił nas samych. Jezus nigdy nas nie opuszcza, ale przez swoich pasterzy i kapłanów daje nam siebie. Wyrazem tego jest zbliżająca się pielgrzymka Ojca Św. Benedykta. On, będąc następcą św. Piotra pragnie spotkać się z nami by nas utwierdzić w wierze. Pragniemy odpowiedzieć na Jego wezwanie – dajmy świadectwo swojej wiary.

Pan Jezus obiecuje że przyjdzie do nas na końcu czasów. Zapowiadają to również owi mężowie podczas wniebowstąpienia. To przekonanie niech nam zawsze towarzyszy w życiu, abyśmy każdy dzień przeżywali razem ze Zmartwychwstałym i żyli w jedności.

(Ewangelia Mk) Chrystus wstępuje do Swojego Ojca, aby zająć miejsce przygotowane Mu od wieków po Jego prawicy. Miejsce to zajmował od początku aż do przyjścia na świat. Teraz wstąpił tam jako Bóg w ludzkiej naturze.

Z Jego odejściem wiąże się ściśle obowiązek przepowiadania Ewangelii i budzenia wiary. W ten sposób owoc Dzieła Chrystusa zostanie przekazany wszelkiemu stworzeniu.

Odejście Chrystusa nie oznacza również, że uczniowie pozostali sami. Pan jest z nimi i wspiera ich poprzez różnorakie znaki, które potwierdzały prawdziwość przepowiadanych słów.

• Oracje mszalne

Kolekta

Wszchemogący Boże, wniebowstąpienie Twojego Syna jest wywyższeniem ludzkiej natury, spraw, abyśmy pełni świętej radości składali Tobie dziękczynienie i utwierdź naszą nadzieję, że my, członkowie Mistycznego Ciała Chrystusa, połączymy się z Nim w chwale. Który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, Bóg, przez wszystkie wieki wieków. Amen.

Modlitwa nad darami

Panie, nasz Boże, pokornie składamy Ci tę Ofiarę w uroczystość Wniebowstąpienia Twojego Syna; przez świętą wymianę darów udziel nam łaski, abyśmy całe życie kierowali ku niebu. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Prefacja

Zaprawdę...

Albowiem Pan Jezus, Zwycięzca grzechu i śmierci, wstąpił dzisiaj do nieba jako Król chwały, którego podziwiają Aniołowie. On jest Pośrednikiem między Bogiem a ludźmi, Sędzią świata i Władcą stworzenia. Wstępując do nieba nie porzucił nas w ludzkiej niedoli, lecz jako nasza Głowa wyprzedził nas do niebieskiej ojczyzny, aby umocnić naszą nadzieję, że jako członki Mistycznego Ciała również tam wejdziemy.

Dlatego...

Modlitwa po komunii

Wszchemogący, wieczny Boże, Ty pozwalasz Kościołowi pielgrzymującemu na ziemi kosztować Bożych darów, wzbudź w nas pragnienie nieba, gdzie Chrystus, jako pierwszy z ludzi, przebywa z Tobą. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

• Komentarz do modlitw

Modlitwy własne mszy świętej z Uroczystości Wniebowstąpienia Pańskiego streszczają przesłanie zawarte w Liturgii Słowa i ukazują główne myśli celebracji. Pierwszy temat dobrze ukazuje zdanie z prefacji: „[Jezus] wstępując do nieba nie porzucił nas w ludzkiej niedoli, lecz jako nasza Głowa wyprzedził nas do niebieskiej ojczyzny, aby umocnić naszą nadzieję, że jako członki Mistycznego Ciała również tam wejdziemy”.

Chrystus wstępując do nieba pozostaje ze swoim Kościołem, także z tą jego częścią, która wciąż pielgrzymuje na ziemi. Pozostaje z nami przez swoją nieustającą miłość, a także przez jednego Ducha, który łączy nas i tworzy z nas swe Mistyczne Ciało, którego Głową jest On sam (kolekta). Widzialnymi znakami tej więzi są przede wszystkim sakramenty, jest nim też każda celebracja liturgii. Poprzez swoją żywą obecność w Kościele Chrystus nieustannie wspiera każdego z nas konkretnymi łaskami w naszej ludzkiej niedoli.

W swoim Wniebowstąpieniu Pan wyprzedził nas do niebieskiej ojczyzny (prefacja), gdzie jedność Kościoła objawi się w sposób pełny na końcu czasów. Tym samym wskazał nam drogę, tak jak wskazywał ją nam przez całe swoje ziemskie życie. Naszą ojczyzną jest niebo i w każdej chwili swojego życia powinniśmy pamiętać, że na ziemi jesteśmy tylko pielgrzymami. Jezus krocząc przed nami *umacnia naszą nadzieję*, że i my dotrzemy do niebieskiej chwały u kresu naszej wędrówki.

Mając to na uwadze, chcemy tak kierować naszym życiem, aby troszczyć się tylko o życie wieczne. W kolekcie i w modlitwie po komunii prosimy więc Boga, aby *utwierdził naszą nadzieję* i *wzbudził w nas pragnienie nieba*, tego nieba gdzie Chrystus przebywa.

W modlitwach Uroczystości Wniebowstąpienia Pańskiego znajdujemy pewien związek z Uroczystością Narodzenia Pańskiego. W obu formularzach w modlitwie nad darami słyszymy o *cudownej wymianie darów* między Bogiem a ludźmi. Bóg Ojciec daje nam swojego Syna, który przyjmuje naszą ludzką naturę i w ten sposób ją uświęca i *wywyższa* swoją boskością. Owo *wywyższenie ludzkiej natury* w pełni objawia się przy Wniebowstąpieniu.

W tej *świętej wymianie darów* my sami także chcemy ofiarować Panu naszą upadłą naturę, aby ją przemienił, uświęcił i przygotował do wejścia do niebieskiej chwały. Chcemy też przyjąć z ołtarza Ciało Chrystusa, to samo uwielbione Ciało w którym On wkroczył triumfalnie do nieba.

• Refleksja nad znaczeniem pielgrzymki Papieża

Już niedługo przybędzie do nas Namiestnik Chrystusa – Ojciec święty Benedykt XVI. Jest to wizyta bardzo oczekiwana przez wielu Polaków, bo, jak się powszechnie uważa, będzie ona oddaniem hołdu przez Papieża Jego wielkiemu poprzednikowi Janowi Pawłowi II. Warto się jednak zastanowić, czy jest to jedyny motyw wizyty Benedykta XVI w naszej Ojczyźnie.

Szymon Piotr, zarówno przed jak i po Zmartwychwstaniu Chrystusa, otrzymał od Niego nakaz opiekowania się całym Kościołem, troskę o jego wzrost i jedność (por. Łk 22,31-32 ; J 21,15-17). Zadaniem zatem każdego Papieża, jako następcy św. Piotra, jest utwierdzanie swoich braci w wierze. To czynił Jan Paweł II przez swoje nauczanie, a szczególnie poprzez swoje liczne apostolskie pielgrzymki. To czynili również Jego poprzednicy. I to właśnie **dzieło utwierdzania braci w wierze podejmuje także Papież Benedykt XVI**, przybywając do naszej Ojczyzny. Przyjmując jako główne przesłanie tej wizyty słowa: „*Trwajcie mocni w wierze*”, Ojciec Święty wypełnia zadanie powierzone także jemu przez Chrystusa. Nawiązuje też jednak do słów, które Jan Paweł II wypowiedział podczas swej pierwszej Pielgrzymki do Polski: „*Musicie być mocni mocą wiary*” (Kraków, 10.06.1979 r.). Tym przesłaniem zachęca nas do trwania mocno w wierze na fundamencie Apostołów, do budowania swojego życia na kamieniu węgielnym, którym jest sam Chrystus Jezus (por. Ef 2,20). Wiara bowiem daje siłę. Wiara umacnia do podejmowania krzyża i dawania świadectwa, do powstawania z upadków i wytrwałego dążenia ku dobru, do pokornej służby i gorliwej modlitwy. W tym umacnianiu nas w wierze Papież niesie ze sobą wspinały argument – dziedzictwo Kościoła Rzymskiego. Jest to wielkie bogactwo świadectwa Apostołów Piotra i Pawła, ale także niezliczonej rzeszy pierwszych męczenników oraz wspinających papieży i innych świętych.

Ojciec święty przyjeżdża jako świadek Zmartwychwstałego Chrystusa, jako **gwarant i stróż prawd i tajemnic, w które wierzymy**. Już bowiem w pierwszych wiekach, a potem przez kolejne stulecia, właśnie do Kościoła w Rzymie i do „Piotra” odwoływano się w spornych kwestiach wiary. Trwając więc z Papieżem na wspólnej modlitwie otrzymujemy pewność trwania w wierze całego Kościoła.

Osoba Papieża jest również wyrazem **jedności z Kościołem powszechnym**. Każda papieska pielgrzymka jest wyrazem Jego troski o Kościół lokalny.

Lecz nigdy w oderwaniu od całości Kościoła powszechnego: od Jego radości i smutków. Tak więc trwając na modlitwie z Papieżem, pamiętajmy w niej o trudnościach i problemach Kościoła w innych europejskich krajach, ale także w Azji, Afryce i pozostałych częściach świata. Włączajmy do naszej modlitwy te wszystkie Kościoły lokalne, które doświadczają różnorodnych trudności; tych wszystkich chrześcijan, którzy za swoją wiarę w Chrystusa są prześladowani i ciemieni. Przybywający do nas Papież niesie ze sobą troskę o cały Kościół.

Bez wątpienia Pielgrzymka ta jest także wspomnieniem sługi Bożego Jana Pawła II. Stąd też jej trasa przebiega przez miejsca bliskie sercu tego wielkiego Polaka, ale także chyba każdego z nas. Pielgrzymka Ojca Świętego jest **wyrazem wdzięczności Bogu za piękny dar, jakim były dla nas życie i postuga Jana Pawła II**. Jest też ciągłą modlitwą o nieustanne pomnażanie dobra, jakie stało się naszym udziałem przez przykład i słowo tego naszego wielkiego Rodaka.

Odpowiedzialność za losy Ojczyzny jest obowiązkiem każdego obywatela. Jest to także wyraz dojrzałości i miłości swojego narodu, oraz troski o całe jego dziedzictwo i tradycję. Szczególnym wydarzeniem zbliżającej się papieskiej Pielgrzymki do Polski będzie Jego pobyt w hitlerowskim obozie koncentracyjnym Auschwitz-Birkenau. Każdego z Polaków ta symboliczna wizyta powinna skłonić do **refleksji nad odpowiedzialnością za sprawy narodu** i wzbudzić w sercach troskę o pomyślność naszej Ojczyzny.

Ta krótka refleksja ukazuje, jak wielkie przed nami stoi wyzwanie, by czas papieskiej wizyty, oraz poprzedzający ją bezpośredni okres przygotowań, nie były tylko chwilami pełnymi doznań emocjonalnych, lecz by zrodziły w naszych sercach i naszym życiu trwałe owoce wiary i miłości.

• Synteza – propozycja wniosków

1. Refleksja nad możliwością zaangażowania się w swoim środowisku w głoszenie Zmartwychwstałego Chrystusa. Co zrobić, by z radością i entuzjazmem przekazywać Dobrą Nowinę? Warto się zastanowić, co każdy z nas może zmienić w swoim środowisku, by otworzyć oczy i serca swojej Rodziny, kolegów, koleżanek, a także ludzi obcych, na zbawiającą miłość Chrystusa.
2. Wizyta Ojca świętego jest objawieniem się Kościoła, radosną manifestacją przynależności do Chrystusa. Powinno nas to skłaniać do coraz odważniejszego wyznawania wiary i uzasadniania wobec innych tej nadziei, która złożona jest w nas (por. 1P 3,15). Jest także bodźcem do podjęcia konkretnej odpowiedzialności za jakiś odcinek życia Kościoła.
3. Jak Apostołowie, tak i my powinniśmy wpatrywać się we wstępującego do chwały Chrystusa, powinniśmy kontemplować Jego oblicze. Obecność wśród nas *Piotra* może nam w tym znacząco pomóc. Jak Apostołowie także, ponagleni przez aniołów, tak i my pójdźmy w życie by realizować w nim własne powołanie do świętości, jakie Bóg stawia przed każdym z nas. W ten sposób przyczynimy się do wzrostu świętości całego Kościoła.
4. Celem naszego pielgrzymowania tu na ziemi jest spotkanie z Chrystusem w niebie. Należy więc nasze ziemskie życie, także jego wymiar cielesności, traktować jako środek ku życiu wiecznemu. Sam Pan bowiem przybrał ludzką naturę, by po swej śmierci z ciałem wstąpić do swojego Ojca. Konkretnym owocem mogą być zatem wszelkie postanowienia mające na celu uświęcenie ludzkiego ciała, ochronę jego świętości i godności (duchowa adopcja dziecka poczętego, deklaracje abstynencji od narkotyków, palenia tytoniu, współżycia przed ślubem, czy spożywania alkoholu).
5. Wizyta Ojca świętego w naszym kraju skłania do refleksji nad troską, jaką otaczamy naszą Ojczyznę. Pięknym owocem papieskiej wizyty byłaby próba podjęcia większej odpowiedzialności (w wymiarze modlitewnym, społecznym i politycznym) za losy i przyszłość naszego narodu.

• Modlitwa powszechna

Zjednoczeni w wierze, nadziei i miłości, zanieśmy z pokorą nasze prośby do Ojca w niebie:

1. Prośmy o umocnienie wiary w całym Kościele - aby wszyscy ochrzczeni uważnie słuchali słowa Bożego, wiernie trwali w jedności pod przewodnictwem papieża Benedykta i odważnie głosili Ewangelię innym ludziom.

2. Prośmy o umocnienie wiary w sercach chrześcijan zaangażowanych w sprawy społeczne i polityczne - aby spełniali swoją służbę ze świadomością odpowiedzialności przed Bogiem i w prawdziwej trosce o dobro powierzonych im ludzi.

3. Prośmy o umocnienie wiary tych, którzy pragną żyć według zasady «Totus Tuus» - aby wytrwale kroczyli drogami świętości i mogli wraz z całym Kościołem radować się wyniesieniem na ołtarze Sługi Bożego Jana Pawła II.

4. Prośmy o umocnienie wiary w życiu ludzi młodych - aby budowali swoją przyszłość na mocnym fundamencie, którym jest Chrystus - nasza Droga, Prawda i Życie.

5. Prośmy o umocnienie wiary dla chorych i bezrobotnych, bezdomnych i głodnych - aby nie zwątpili w opatrzność i miłosierdzie Boga oraz doznali pomocy ze strony ludzi.

6. Prośmy o umocnienie wiary dla nas, tutaj zgromadzonych - abyśmy napełnieni darami Ducha Świętego, każdego dnia naszą wiarę mężnie wyznawali, bronili jej i według niej żyli.

Boże, nasz Ojcze, przyjmij modlitwy umiłowanego Kościoła, który raduje się wniebowstąpieniem Twego Syna; i ześlij ludziom pomoc, potrzebną do godnego życia i wejścia do wiecznej chwały. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

• Akt pokuty

Diakon:

Pokornie prośmy Pana Boga, aby pobłogosławił tę wodę, którą będziemy pokropieni na pamiątkę naszego chrztu. Niech Bóg nam dopomaga, abyśmy byli wierni Duchowi Świętemu, którego otrzymaliśmy.

Ojciec Święty:

Panie, Boże wszechmogący, wysłuchaj łaskawie prośb swojego ludu, który wspomina wspaniałe dzieło stworzenia i jeszcze wspanialsze dzieło odkupienia i pobłogosław \times tę wodę. Stworzyłeś ją, aby przez nią użyźnić ziemię oraz wzmacniać i oczyszczać nasze ciała. Woda była również narzędziem Twojego miłosierdzia: przez nią wyprowadziłeś Twój lud z niewoli i ugasiłeś jego pragnienie na pustyni. Prorocy zapowiedzieli wodę jako znak nowego przymierza, które miałeś zawrzeć z ludźmi. Przez wodę, którą Chrystus uświęcił w Jordanie, odnowiłeś w odradzającej kąpieli chrztu naszą upadłą naturę. Niech ta woda przypomina nam przyjęty chrzest, abyśmy się radowali z naszymi braćmi ochrzczoneymi w czasie uroczystości wielkanocnych. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Wszyscy:

Amen.

Następuje pokropienie wiernych. Wierni czynią znak krzyża i śpiewają pieśń.

Ojciec Święty:

Niech Bóg wszechmogący oczyści nas z grzechów i sprawi, abyśmy przez odprawienie tej eucharystycznej Ofiary stali się godnymi udziału w uczcie niebieskiej.

Wszyscy:

Amen.